

מסמך 134

שנות המעבר

במהלך המסע בים התיכון ישוע למד בקפדנות את האנשים אשר הוא פגש ואת הארצות שבהן הוא ביקר; ובסביבות הזמן הזה הוא הגיע להחלטה הסופית באשר לשארית חייו על-פני האדמה. בעבר הוא חשב על התוכנית אשר קבעה שהוא ייוולד להורים בני הדת היהודית בפלשתינה, ואילו כעת הוא אישר אותה במלואה וחזר לגליל במכוון על-מנת להמתין לתחילתה של משימתו כמורה ציבורי של אמת; הוא החל לתכנן את הקריירה הציבורית שלו בארץ אבותיו – עמו של יוסף אביו – ואת זאת הוא עשה מרצונו החופשי. מניסיונו האישי והאנושי למד ישוע כי פלשתינה הייתה המקום הטוב ביותר בכל רחבי העולם הרומי על-מנת לשמש כבמה של פרקי חייו האחרונים, על-מנת לשמש כזירה שבה תתחוללנה הסצנות האחרונות בחייו הארציים. בפעם הראשונה הוא היה שבע-רצון לגמרי מן התוכנית לתת ביטוי פומבי לטיבו האמיתי ולגלות את זהותו האלוהית בקרב היהודים והגויים של פלשתינה מולדתו. הוא בהחלט החליט לסיים את חייו על-פני האדמה, ולהשלים את נתיבת קיומו כבן-תמותה, באותה ארץ שבה החל את התנסותו כאדם בדמות תינוק חסר-ישע. הקריירה שלו באורנטיה החלה בקרב היהודים בפלשתינה, והוא החליט גם לסיים את חייו בפלשתינה ובקרב היהודים.

1. השנה השלושים (24 לספירה)

לאחר שישוע נפרד מגונוד ומג'ניד בקרקס (בחודש דצמבר שנת 23 לספירה), הוא חזר אל בבל דרך אור, ושם הוא הצטרף לשיירה אשר חצתה את המדבר בדרכה אל דמשק. מדמשק הוא המשיך לנצרת, ועצר בכפר נחום רק למשך מספר שעות, לביקור אצל משפחת זבדיה. שם הוא פגש את אחיו יעקב, אשר זמן-מה קודם לכן הגיע לעבוד במקומו במספנה של זבדיה. לאחר שהוא שוחח עם יעקב ועם יהודה (אשר אף הוא הזדמן במקרה לכפר נחום) ולאחר שמסר לידי אחיו יעקב את הבית הקטן אשר יוחנן זבדיה הצליח לרכוש עבורו, המשיך ישוע לנצרת.

בסיום מסעו בים התיכון קיבל ישוע סכום כסף אשר הספיק לכיסוי הוצאות מחייתו כמעט עד לזמן שבו החל את סעודו הציבורי. אך למעט זבדיה מכפר נחום והאנשים אשר אותם פגש במסע יוצא-דופן זה, העולם לא ידע מעולם כי ישוע יצא אל מסעו זה. משפחתו האמינה כל העת כי הוא בילה את הזמן בלימוד באלכסנדריה. ישוע מעולם לא אישר זאת, אך גם מעולם לא הכחיש בגלוי את האמונה השגויה הזו.

ישוע שהה במשך מספר שבועות בנצרת ובמשך הזמן הזה ביקר את בני משפחתו ואת חבריו. הוא בילה זמן-מה בחנות בית המלאכה עם אחיו יוסף, אך את מרבית זמנו הוא הקדיש למרים ולרות. רות הייתה כמעט בת חמש-עשרה, וזו הייתה הפעם הראשונה מאז הפכה לאשה צעירה שבה הזדמן לישוע לשוחח עמה ארוכות.

מזה זמן-מה שהן שמעון והן יהודה ביקשו להתחתן, אך הם לא אוו לעשות זאת בלעדי ברכתו של ישוע; לפיכך הם השוו את האירועים הללו בתקווה לשובו של אחיהם הבכור. ואף כי במרבית העניינים הם התייחסו אל יעקב כאל ראש המשפחה, בנוגע לחתונה הם ביקשו את ברכתו של ישוע. וכך, שמעון ויהודה נישאו בחתונה כפולה, בראשית חודש מרץ של שנת 24 לספירה. כעת כל הילדים הבוגרים יותר היו נשואים; רק רות, הצעירה ביותר, נותרה בבית יחד עם מרים.

מסמך 134

ישוע נפגש עם כל חבר משפחה בנפרד באופן רגיל וטבעי, אך כאשר כולם היו מצויים יחדיו, הוא דיבר כה מעט עד כי הם ציינו זאת בשיחות שניהלו בינם לבין עצמם. מרים הייתה מודאגת במיוחד בשל התנהגותו המוזרה ויוצאת הדופן הזו של בנה בכורה.

בסביבות הזמן שבו ישוע התכוון לעזוב את נצרת, המוביל של שיירה גדולה שעברה דרך העיר חלה מאוד, וישוע, אשר היה איש שפוט, התנדב לתפוש את מקומו. הואיל והמסע הזה דרש את היעדרותו במשך כשנה, ומכיוון שכל אחיו היו נשואים ואמו חיה בבית עם רות, זימן ישוע מפגש משפחתי שבמהלכו הוא הציע שאמו ורות תעבורנה להתגורר בכפר נחום, באותו בית שהוא העניק לאחרונה ליעקב. וכך, ימים ספורים לאחר שישוע עזב עם השיירה, עברו מרים ורות להתגורר בכפר נחום. ושם הן חיו, בבית שסיפק להן ישוע, במשך שארית חייה של מרים. יוסף ומשפחתו עברו להתגורר בבית הישן בנצרת.

הייתה זו אחת מן השנים יוצאות הדופן ביותר בחווייתו הפנימית של בן האדם; התקדמות גדולה חלה בבנייתה של פעולה הרמונית בין דעתו האנושית לבין המכוון השוכן. המכוון היה פעיל בארגונה של מחשבתו מחדש ובהכנתה של הדעת למאורעות הכבירים אשר עמדו להתרחש בעתיד הלא-רחוק. אישיותו של ישוע התכוננה לשינוי הגדול הזה שלו בגישה כלפי העולם. הייתה זו תקופת הביניים, שלב המעבר של ההווה אשר החלה את חייה כאל אשר מופיע בדמות אדם, ואשר התכוננה כעת להשלים את משימתה על-פני הארץ כאדם המופיע בדמות אל.

2. המסע בשיירה אל הים הכספי

היה זה באחד באפריל, שנת 24 לספירה, שישוע עזב את נצרת ונסע בשיירה לאזור הים הכספי. השיירה שאליה הצטרף ישוע כמוביל יצאה מירושלים ונסעה דרך דמשק ואגם אוּרְמִיָה, וכן דרך אשור, מדי ופְּרָתִיָה, עד לדרום-מזרח הים הכספי. וחלפה שנה שלמה בטרם שב ישוע מן המסע הזה.

מסע השיירה הזה היווה עבור ישוע הרפתקה נוספת של חקר ושל סעד אישי. חוויה מעניינת נודעה לו עם משפחת השיירה – הנוסעים, השומרים ונהגי הגמלים. כתוצאה מן המגע שלהם עם ישוע, עשרות גברים, נשים וטף, אשר הוא פגש לאורך נתיב השיירה, חיו חיים עשירים יותר. עבורם היה ישוע המוביל יוצא הדופן של שיירה רגילה. לא כל אלו אשר נהנו מסעדו האישי גם הרוויחו ממנו, אך מרבית אלו אשר פגשוהו ושוחחו עמו הפכו לאנשים טובים יותר למשך שארית חייהם.

מכל מסעותיו בעולם, מסעו זה בים הכספי קירב את ישוע ביותר אל המזרח, ואפשר לו להבין טוב יותר את עמי המזרח-הרחוק. הוא יצר קשר אינטימי ואישי עם יחידים בני כל אחד מן הגזעים אשר שרדו באורנטיה, למעט הגזע האדום. הוא נהנה במידה שווה מן הסעד אשר העניק לכל אחד מבני העמים השונים והמעורבים הללו, וכולם כאחד נכזבו לקבל את האמת החיה אשר הוא הביא להם. הן האירופאים אשר הגיעו הרחק מן המערב והן האסייתים אשר הגיעו הרחק מן המזרח, הקשיבו רוב קשב למילות התקווה אשר אמר, ולדבריו על אודות חיי הנצח, וכמו כן הושפעו במידה שווה מחיי השירות האוהב ומן הסעד הרוחני אשר הוא חי בקרבם באצילות כה רבה.

מסע השיירה היה מוצלח בכל מובן. מכיוון שישוע שימש בתפקיד ניהולי, הייתה זו תקופה מעניינת מאוד בחייו האנושיים. הוא הופקד הן על החומר אשר ניתן בידי וכן על בטיחותם של הנוסעים אשר השתתפו במסע השיירה. ואת כל החובות המרובות אשר הוטלו עליו הוא ביצע בנאמנות, ביעילות ובחוכמה.

עם שישוע חזר מאזור הים הכספי, הוא הפקיד את הובלת השיירה בידי אדם אחר באגם אורמיה, שם הוא שהה מעט יותר משבועיים ימים. הוא שב לדמשק עם שיירה מאוחרת יותר, כנוסע, שם ביקש ממנו הבעלים של אותה שיירה להמשיך וליהנות משירותיו. ישוע סירב להצעה הזו והמשיך עם השיירה לכפר נחום, לשם הגיע באחד באפריל, 25 לספירה. הוא לא החשיב עוד את נצרת כביתו. כפר נחום הפכה לביתם של ישוע, של יעקב, ושל מרים ורות. אך ישוע מעולם לא חזר להתגורר יחד עם משפחתו; כאשר הוא שהה בכפר נחום, הוא התגורר אצל משפחת זבדיה.

3. ההרצאות באורמיה

בדרכו לים הכספי עצר ישוע לשם מנוחה והתאוששות למשך מספר ימים בעיר הפרסית הקדומה אשר שמה אורמיה, המצויה לחופיו המערביים של אגם אורמיה. על האי הגדול שבקבוצת האיים אשר נמצאת בקרבת החוף ניצב מבנה גדול ממדים – אמפיתיאטרון הרצאות – אשר הוקדש ל"רוח הדת". למעשה, מבנה זה היה מקדש לפילוסופיה של הדתות.

מקדש דתות זה נבנה על-ידי סוחר עשיר, אזרח אורמיה, ועל-ידי שלושת בניו. אדם זה נקרא צימבויטון, ועם אבות-אבותיו נמנים בני עמים רבים.

ההרצאות והדיונים במכללת דת זו החלו בשעה עשר בבוקר בכל ימות השבוע. מפגשי אחר הצהריים החלו בשעה שלוש, ואילו דיוני הערב החלו בשעה שמונה. צימבויטון או אחד משלושת בניו תמיד ישבו בראש מפגשי לימוד, הדיון והשיחה הללו. מייסדו של בית ספר ייחודי זה ללימודי דתות חי ומת מבלי שגילה מעולם את אמונותיו הדתיות האישיות.

מספר פעמים ישוע השתתף בדיונים הללו, ולפני שעזב את אורמיה סיכם עמו צימבויטון כי בדרכו חזרה ישהה ישוע עמם במשך שבועיים ימים שבמהלכם יעביר עשרים-וארבע הרצאות בנושא "אחוות האדם", וכמו כן יערוך שנים-עשר מפגשי ערב של שאלות ותשובות, דיונים ועימותים בנושא הרצאותיו בפרט, ובנוגע לאחוות האדם בכלל.

בהתאם לסיכום הזה, עצר ישוע בדרכו חזרה והעביר את ההרצאות האלה. מכל אשר לימד המאסטר באורנטיה, הייתה זו המסגרת הלימודית השיטתית והרשמית ביותר. בהרצאות האלה, בנושא אחוות האדם, הוא דיבר יותר מכפי שדיבר אי-פעם לפני כן, או לאחר מכן, בנושא אחד כל שהוא. לאמיתו של דבר, ההרצאות האלה נסבו על "ממלכת האל" ועל "ממלכות האדם".

בסגל ההוראה של מקדש הפילוסופיה הדתית הזה יוצגו יותר משלושים דתות וכתות. כל אחד ואחד מן המורים הללו נבחר, נתמך ואושר על-ידי הקבוצה הדתית אשר אליה השתייך. באותה עת מנה סגל המורים כשבעים-וחמישה מורים, והם חיו במבנים אשר אכלסו שנים-עשר אנשים כל אחד. מדי חודש נערכה הגרלה לקביעתן מחדש של קבוצות המגורים האלה. חוסר סובלנות, נטייה לעימותים, או כל תכונה אחרת אשר הפריעה להתנהלותה החלקה של הקהילה היוותה עילה לסילוקו המידי של המורה הפוגע. מורה זה סולק ללא כחל וסרק, והמורה המחליף אשר נמצא ברשימת ההמתנה הוצב במקומו.

מוריהן של מגוון הדתות האלה התאמצו עד מאוד להדגים את מידת הדמיון ביחסן אל מה שקשור לחיים הנוכחיים ולחיים הבאים. על-מנת להתקבל לסגל הפקולטה נדרש לעמוד בתנאי אחד בלבד – כל מורה נדרש לייצג דת אשר הכירה באל – בסוג במסוים של אלוהות עליונה. עם סגל הפקולטה נמנו חמישה מורים אשר לא ייצגו דת מאורגנת כלשהי, וכך ישוע הופיע בפניהם במעמד של מורה עצמאי.

[כאשר אנו, האמצעונים, הכנו לראשונה את סיכומי הרצאותיו של ישוע באורמיה, התגלעה מחלוקת בין שרפיות הכנסייה לשרפיות הקדמה, כאשר סלע המחלוקת היה השאלה: האם נכון לכלול את ההרצאות האלה במסגרת ההתגלות באורנטיה? התנאים השוררים במאה העשרים בקבוצות הדת והממשל הינם כה שונים מאלו אשר שררו בימיו של ישוע, עד כי אכן קשה היה להתאים את אשר לימד המאסטר באורמיה לבעיותיהן של ממלכת האל וממלכות האדם בהקשר של פעולות העולם הקיימות במאה העשרים. מעולם לא הצלחנו לנסח את מה שלימד המאסטר באופן שהניח את דעתן של שתי קבוצות השרפים האלה אשר בממשל הפלנטארי. לבסוף, מינה המלכי-צדק היושב בראש ועידת ההתגלות ועדה בת שלושה חברים מן הסדר שלנו, והטיל עליה להכין את נקודת ההשקפה שלנו על אודות מה שלימד המאסטר באורמיה, באופן המותאם לתנאים הדתיים והפוליטיים השוררים באורנטיה במאה העשרים. ובהתאם לכך, הננו, שלושת האמצעונים המשניים, התאמנו כך את מה שלימד ישוע, וניסחנו מחדש את אשר אמר באופן שיתאים לתנאים השוררים בעולם כיום. וכעת, הננו מציגים את הדברים הללו, כפי שאושרו ולאחר שנערכו בידי המלכי-צדק יושב הראש של ועדת ההתגלות].

4. ריבונות – אלוהי ואנושי

אחוות האדם מתבססת על אבהותו של האל. משפחתו של האל נגזרת מאהבתו של האל – האל הינו אהבה. האל האב אוהב את ילדיו, את כל ילדיו, באופן אלוהי.

ממלכת השמיים, הממשל האלוהי, מתבססת על עובדת הריבונות האלוהית – האל הינו רוח. מכיוון שהאל הינו רוח, הממלכה הינה רוחנית. ממלכת השמיים איננה חומרית ואף לא אינטלקטואלית גרידא; זוהי מערכת יחסים רוחנית בין האדם לבין האל.

אם דתות שונות מכירות בריבונות הרוח של האל האב, אזי דתות שכאלה תמציאנה בשלום. אך ורק כאשר אחת מן הדתות מניחה כי היא נעלה, באופן כזה או אחר, על-פני כל האחרות, וכי היא בעלת סמכות בלעדית על כל הדתות האחרות, או אז דת שכזו תתיימר לנהוג בחוסר סובלנות כלפי דתות אחרות, או שתעז לרדוף מאמיני דתות אחרות.

אף-פעם לא יוכל לשרור השלום הדתי – לא תוכל לשרור אחווה – אלא אם כן כל הדתות תסכמנה לוותר מרצונן על כל הסמכות הדתית, ולוותר לחלוטין על כל מושג של ריבונות רוחנית. רק האל לבדו הינו ריבון רוח.

לא תוכלו להחזיק בשוויון בין הדתות (חירות דתית) ללא מלחמות דת, אלא אם כן כל הדתות תסכמנה להעביר את מלוא הריבונות הדתית לרמה על-אנושית כלשהי, לאל עצמו.

ממלכת השמיים בלבבות בני האדם תיצור אחדות דתית (לא בהכרח אחידות דתית), וזאת משום שכל קבוצות הדת שאליהן ישתייכו מאמינים כאלו תהיינה חפות מכל מושגי הסמכות הדתית – חפות מריבונות דתית.

האל הינו רוח, והאל מעניק מרוחו שלו עצמו רסיס השוכן בלב האדם. מבחינה רוחנית, כל בני האדם שווים זה לזה. ממלכת השמיים חפה מכל קסטות, מעמדות, רמות חברתיות וקבוצות כלכליות. כולכם הנכם אחים.

אך בו ברגע שתשכחו את ריבונות הרוח של האל האב, תתחיל אחת מן הדתות לטעון לעליונותה על-פני הדתות האחרות; ואז, במקום שלום על-פני האדמה ורצון טוב בקרב בני האדם, תתחלנה מחלוקות, האשמות ואפילו מלחמות דת, לכל הפחות מלחמות בין אנשי הדתות.

הוויות בעלות רצון חופשי – אשר מחשיבות עצמן כשוות זו לזו – תתפתנה במוקדם או במאוחר לנסות ולרכוש עוצמה וסמכות על אנשים אחרים ועל קבוצות אחרות, אלא אם כן הן מכירות באופן הדדי בעובדת היותן כפופות לריבונות-על, לסמכות כלשהי המצויה מעליהן. מושג השוויון אף פעם אינו משכין שלום, אלא כאשר קיימת הכרה הדדית בהשפעת שליטת-העל של ריבונות-על.

אנשי הדת באורמיה חיו יחדיו בשלום ובשלווה יחסיים, משום שהם וויתרו לחלוטין על כל תפישות הריבונות הדתית. מבחינה רוחנית, כולם האמינו באל ריבוני; מבחינה חברתית, הסמכות המלאה והבלתי-מעורערת נחה ביד העומד בראשם – צ'מבוטון. הם ידעו היטב את אשר יקרה למי מהמורים אשר יתיימר להיות אדון למורים העמיתים שלו. באורנטיה לא יוכל לשרור שלום דתי, עד אשר כל הקבוצות הדתיות תוותרנה מרצונן על כל מושגי ההעדפה אלוהית, עם הנבחר וריבונות הדתית. בני האדם יהיו לאחים לדת ויחיו בשלום דתי על-פני האדמה, אך ורק כאשר האל האב יהפוך לעליון.

5. ריבונות פוליטית

[בעוד שמה שלימד המאסטר באשר לריבונות האל הינו אמת – אלא שהדברים הסתבכו לאחר שהופיעה בקרב דתות העולם דת אשר נסבה עליו – מה שהציג בנוגע לריבונות הפוליטית הסתבך עד מאוד בשל האבולוציה הפוליטית של חיי האומה ביותר מאלף ותשע-מאות השנים אשר חלפו מאז. בימי ישוע היו בעולם שתי מעצמות עולמיות בלבד – האימפריה הרומית במערב ואימפריית האן במזרח – ובין אלה הפרידו הן ההמלכה הפרתית והן ארצות נוספות באזור הים הכספי וטורקסטאן. לפיכך, במצגת שלהלן סטינו יותר מן המהות של מה שלימד המאסטר באורמיה בנוגע לריבונות פוליטית, ובה בעת ניסינו להציג את החשיבות של הלימוד מהסוג שלימד בשל הישימות שלו למצב הייחודי והקריטי שבו נתונה האבולוציה של הריבונות הפוליטית במאה העשרים שלאחר המשיח].

כל עוד האומות נאחזות באשליה של ריבונות לאומית בלתי-מוגבלת, לעולם לא תסתיים המלחמה באורנטיה. בעולם מיושב קיימות אך ורק שתי רמות של ריבונות יחסית: זו של הרצון החופשי הרוחני של בן התמותה היחיד, וזו של הריבונות הקולקטיבית של האנושות בכללותה. כל ההתאגדויות והקבוצות שבין רמת היחיד לרמת האנושות כולה, הינן יחסיות וחולפות, וערכן עומד אך על השיעור שבו הן מעצימות את רווחתן, בריאותם ואת התקדמותם של היחיד ושל הסך הכול הפלנטארי – של האדם ושל האנושות.

מורי הדת חייבים לזכור תמיד שריבונותו הרוחנית של האל קודמת לכל נאמנות רוחנית אשר מצויה בתווק. יום אחד יידעו השליטים האזרחיים כי הגבוהים ביותר שולטים בממלכות האדם.

שלטונם זה של הגבוהים ביותר בממלכות האדם אינו מיועד להעדיף באופן מיוחד קבוצת בני-תמותה כזו או אחרת. אין כדבר הזה, "העם הנבחר". שלטונם של הגבוהים ביותר, השולטים שליטת-על באבולוציה הפוליטית, מיועד להבטיח את השיעור המרבי של טוב עבור המספר הגדול ביותר של בני-אדם באשר הם, וזאת למשך פרק הזמן הממושך ביותר.

ריבונות הינה עוצמה, והיא צומחת הודות לארגון. טוב וראוי שארגוני העוצמה הפוליטית יצמחו, משום שהם נוטים לכלול מגזרים הולכים וגדלים מקרב האנושות בכללותה. אך צמיחתם זו של הארגונים הפוליטיים גם יוצרת בעיה בכל הרמות המצויות בתווק שבין המסגרת הראשונית והטבעית שבה מתארגנת העוצמה הפוליטית – המשפחה – לבין פסגת הצמיחה הפוליטית – ממשלת כלל האנושות, מטעם כלל האנושות ועבורה.

תחילתה של הריבונות הפוליטית בעוצמה ההורית שבקבוצה המשפחתית, שממנה, הודות לארגון, היא מתפתחת בשעה שהמשפחות מתמזגות לכדי חמולות-דם, ואלה בתורן מתאחדות, מסיבות שונות, לכדי יחידות שבטיות – קבוצות פוליטיות על-חמולתיות. ואז, באמצעות סחר, מסחר וכיבוש, מתאחדים השבטים לכדי אומה, בעוד שהאומות עצמן מתאחדות לעיתים לכדי אימפריה.

כאשר הריבונות עוברת מן הקבוצות הקטנות יותר לקבוצות הגדולות יותר, מתמעטות המלחמות. פירושן של דבר שהמלחמות הקטנות בין האומות הקטנות מתמעטות, אך הפוטנציאל למלחמות גדולות עולה בעת שהאומות הריבוניות הולכות וגדלות. ואז, משכל העולם התגלה ויָשָׁב, כאשר האומות הן מעטות, גדולות וחזקות, כאשר האומות הכבירות האלה, הלכאורה ריבוניות, מתחככות זו בזו, כאשר רק אוקיינוסים מפרידים ביניהן, הזירה בשלה למלחמות גדולות, לקונפליקטים חובקי-עולם. אומות שכאלה, הקריוות ריבוניות, לא תוכלנה להתחכך זו בזו בלא שיווצרו עימותים, ובסופו של דבר מלחמות.

הקושי אשר חווה האבולוציה של הריבונות הפוליטית, החל מן המשפחה וכלה באנושות כולה, טמון בהתנגדות של אינרציה המצויה בכל רמות הביניים. לעיתים המשפחות ממרות את פי החמולה שלהן, ואילו החמולות והשבטים ממשיכים לעתים קרובות לחתור תחת ריבונותה של המדינה הטריטוריאלית. בתהליך האבולוציה של הריבונות הפוליטית, כל אחת מן המסגרות החדשות, המתקדמות, מתביישת ב"שליבים הפיגומיים" – שלבי ההתפתחות הקודמים והמעכבים של הארגון הפוליטי. כך הוא הדבר וכך היה מאז ומעולם. אותה נאמנות אשר מאפשרת לשבט להתפתח, היא זו המקשה על התפתחותו של שבט-העל – המדינה הטריטוריאלית. ואותה נאמנות (לאומנות) אשר מאפשרת למדינה הטריטוריאלית להתפתח, מסבכת במידה עצומה את התפתחותה האבולוציונית של ממשלת האנושות בכללותה.

הריבונות הפוליטית נוצרת כתוצאה מוויתור על זכות ההגדרה העצמית. ראשית, מצד היחיד בתוככי המשפחה, ואז מצד המשפחות והחמולות ביחס לשבט ולקבוצות הגדולות יותר. ההגדרה העצמית אשר עברה בהדרגה מן הארגונים הפוליטיים הקטנים אל הארגונים הגדולים יותר, התרחשה על-פי-רוב ללא כל עיכובים במזרח, למן כינון שושלת מינג והשושלות המוגוליות. במערב היא התקדמה במשך יותר מאלף שנים עד לסיום מלחמת העולם, כאשר חלה נסיגה זמנית ומצערת של התהליך הרגיל בשעה שקבוצות קטנות רבות באירופה רכשו מחדש ריבונות פוליטית.

אורנטיה לא תיהנה משלום בר-קיימא, עד אשר האומות המכונות ריבוניות תוותרנה, בתבונה ומרצון שלהן, על מלוא הסמכויות הריבוניות שלהן ותעבירן לידי אחוות האדם – לממשלת האנושות. הבינלאומיות – התאגדות של אומות – לעולם לא תוכל להשכין שלום בר-קיימא עבור האנושות. קונפדרציות כלל-עולמיות של מדינות אכן תמנענה ביעילות מלחמות קטנות ותוכלנה לשלוט מתוך הסכמה במדינות הקטנות, אך הן לא תצלחנה במניעת מלחמות עולם, ואף לא תוכלנה לשלוט בשלוש, ארבע או חמש, הממשלות החזקות ביותר. במצב של עימותים אמיתיים, אחת מן המעצמות האלה תפרוש מן האיחוד ותכריז מלחמה. כל עוד הן ממשיכות להיות נגועות באשליית הריבונות הלאומית, לא תוכלו למנוע ממדינות מלצאת למלחמה. הבינלאומיות הינה צעד בכיוון הנכון. כוח שיטור בינלאומי יצליח למנוע הרבה מלחמות קטנות, אך הוא לא יהיה יעיל במניעתן של מלחמות גדולות, של עימותים בין הממשלות הצבאיות הגדולות אשר על-פני כדור הארץ.

עם התמעטות המספר של האומות הריבוניות האמיתיות (המעצמות הגדולות), גדלים הן ההזדמנויות והן הצורך בממשלת האנושות. כאשר תוותרנה רק מספר קטן של מעצמות ריבוניות באמת (גדולות), הן יהיו חייבות או לצאת למאבק לחיים ולמוות לעליונות לאומית (אימפריאלית),

מסמך 134

או לחלופין – באמצעות ויתור מרצון על כמה מזכויות הריבונות – ליצור את הגרעין ההכרחי של עוצמה על-לאומית, אשר ישמש כראשית הריבונות האמיתית של האנושות בכללותה.

השלום לא ישרור באורנטיה בטרם כל האומות המכונות ריבוניות תוותרנה על הזכות להכריז מלחמה לידי ממשל יציג של כלל האנושות. הריבונות הפוליטית הינה זכות מולדת של עמי העולם. כאשר כל עמי אורנטיה יבנו ממשלה עולמית, תהיה נתונה בידם הזכות והיכולת לבנות אותה כממשלה ריבונית מעין זו; וכאשר עוצמה עולמית ייצוגית, או דמוקרטית, זו, תשלוט בכוחות היבשה, האוויר והים של העולם, או אז ישרור שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים – אך לא לפני כן.

אם נשתמש בדוגמא חשובה מן המאה התשע-עשרה ומן המאה העשרים: ארבעים-ושמונה המדינות החברות באיחוד הפדראלי האמריקני נהנות מזה זמן רב משלום. הן לא נלחמות יותר בינן לבין עצמן. הן וויתרו על ריבונותן לידי הממשל הפדראלי, ובאמצעות שימוש בבוררות במקום מלחמה, הן זנחו את כלל תביעותיהן להזיית ההגדרה העצמית. ואף כי כל מדינה מנהלת את ענייניה הפנימיים, הן אינן עוסקות ביחסי חוץ, במכסים, בהגירה, בענייני צבא או בסחר בין-מדינתי. המדינות היחידניות אף אינן עוסקות בעניינים הקשורים לאזרחות. ארבעים-ושמונה המדינות תסבולנה מפגעי המלחמה, אך ורק במידה שהממשל הפדראלי עצמו עומד בסכנה באופן כלשהו.

ארבעים-ושמונה המדינות האלה, אשר נטשו את צמד ההתחכמויות – הריבונות וההגדרה העצמית – נהנות מן השלום ומן השלווה השוררים ביניהן. וכך גם האומות של אורנטיה תחלנה ליהנות משלום כאשר הן תוותרנה מרצון על ריבונותן לידי ממשל עולמי – ריבונות אחוות האדם. בעולם-מדינה זה, המדינות הקטנות תהיינה חזקות ממש כגדולות, ממש כפי שהמדינה הקטנה של רוד איילנד שולחת לקונגרס האמריקני שני סנאטורים, בדיוק כמו מדינת ניו-יורק המאוכלסת ומדינת טקסס בעלת השטח הנרחב.

ריבונותן המוגבלת (זו של המדינה) של ארבעים-ושמונה המדינות האלה נוצרה על-ידי האדם ולמען האדם. ריבונותו העל-מדינתית (זו הלאומית) של האיחוד הפדראלי האמריקני נוצרה על-ידי שלוש-עשרה המדינות המקוריות מקרב המדינות האלה, לתועלתן שלהן ולתועלת האדם. ובדומה לכך, יום אחד תכוננה האומות את ריבונותו העל-לאומית של הממשל הפלנטארי של כלל האנושות, לתועלתן ולתועלת כלל בני האדם.

אזרחים אינם נולדים לתועלת הממשל; ממשלות הינן ארגונים אשר נוצרים ומעוצבים לתועלת האדם. האבולוציה הפוליטית של הריבונות תימשך עד אשר תופיע ממשלת הריבונות של כלל בני האדם. לכל הריבונות האחרות נודע ערך יחסי בלבד, הן חולפות במשמעותן וכפיפות במעמדן.

עם ההתקדמות המדעית, תהפוכנה המלחמות להרסניות יותר ויותר, עד אשר הן תהיינה כמעט בבחינת התאבדות גזעית. עוד כמה מלחמות עולם נידרש להילחם, ועל עוד כמה איגודי אומות להיכשל בטרם יסכימו בני האדם לכונן את ממשל האנושות ולהתחיל ליהנות מן הברכות שטומן בחובו שלום קבע ומן השגשוג הנובע משלווה של רצון-טוב – רצון-טוב כלל עולמי – בקרב האדם?

6. חוק, חירות וריבונות

אם אדם אחד מבקש חופש – חירות – שומה עליו לזכור כי כל יתר בני האדם משתוקקים לאותו חופש ממש. קבוצות המורכבות מבני-תמותה שוחרי-חופש לא תוכלנה לדור בשלום זו עם זו מבלי להכפיף את עצמן לחוקים, להוראות ולתקנות, אשר יבטיחו לכל אדם את אותו שיעור של חופש, ובה בעת יבטיחו מידה שווה של חופש לכל אחיו בני האדם. אם אדם אחד יהיה חופשי לחלוטין,

מסמך 134

כי אז שומה על אדם אחר להיות משועבד לחלוטין. ויחסיותו של החופש תקפה הן בהיבט החברתי, הן בהיבט הכלכלי והן בהיבט הפוליטי. חופש הינו מתת הציוויליזציה המתאפשרת הודות לאכיפת החוק.

אחוות האדם מתאפשרת מן הבחינה הרוחנית הודות לדת, אך על-מנת לשלוט בבעיות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות הנלוות ליעד כזה של שמחת האדם ותועלתו, תידרש ממשלה של כלל האנושות.

כל עוד הריבונות הפוליטית של העולם מחולקת ונתונה באופן בלתי-צודק בידי קבוצת מדינות-אומות, תמשכנה להתרחש מלחמות וישמעו חרחורי מלחמות – אומה תעלה כנגד אומה. אנגליה, סקוטלנד ווילס תמיד נלחמו זו בזו, עד אשר כל אחת מהן ויתרה על ריבונותה והפקידה אותה בידי הממלכה המאוחדת.

מלחמת עולם נוספת תלמד את האומות המכונות ריבוניות ליצור פדרציה מסוג כלשהו, ובכך ייווצר מנגנון למניעת המלחמות הקטנות, קרי בין האומות החלשות יותר. אך מלחמות העולם תמשכנה להתקיים עד אשר תתכונן ממשלת האנושות. אך ורק הריבונות הגלובלית תוכל למנוע מלחמות עולם – שום דבר אחר לא יצליח לכך.

ארבעים-ושמונה המדינות האמריקניות חיות בשלום זו לצד זו. נוכל למצוא בקרב אזרחיהן של ארבעים-ושמונה המדינות האלה את בני כל האומות והגזעים השונים אשר חיו אי-פעם באירופה הלוחמנית. האמריקנים הללו מייצגים כמעט את כל הדתות והכתות הדתיות שבועולם הרחב בכללותו, ואף-על-פי-כן, כאן בצפון-אמריקה, הם חיים יחדיו בשלום. וכל זאת התאפשר משום שארבעים-ושמונה המדינות האלה וויתרו על ריבונותן וזנחו כל מושג של הנחת זכויות של הגדרה-עצמית.

אין מדובר בסוגיה של חימוש או של התפרקות ממנו. הסוגיות הנוגעות לשימור של שלום עולמי אף לא קשורות לגיוס חובה או לשירות צבאי התנדבותי. גם אם תיקחו מן האומות החזקות את כל כלי הנשק המודרניים ואת כל סוגי חומרי הנפץ, הן עדיין תילחמנה באגרופים, באבנים ובאלות. וזאת, כל עוד הן ממשיכות להיאחז באשליה של זכות אלוהית לריבונות לאומית.

מלחמה איננה מחלה נרחבת ואיומה אשר תוקפת את האדם; מלחמה הינה תסמין, תוצאה. המחלה האמיתית הינה וירוס הריבונות הלאומית.

לאומות באורנטיה לא הייתה ריבונות אמיתית; מעולם לא הייתה להן ריבונות אשר מסוגלת להגן עליהן מאימת מלחמות העולם ומן ההרס הטמון בהן. בעת שהן תיצורנה ממשלה גלובלית של האנושות, אין זאת כי האומות תוותרנה על ריבונות, אלא דווקא תיצורנה ריבונות עולמית, אמיתית, אותנטית ומתמשכת, אשר תהיה מסוגלת להגן עליהן מכאן ואילך מפני כל המלחמות. העניינים המקומיים יטופלו על-ידי ממשל מקומי; בעניינים הלאומיים יטפל ממשל לאומי; ואילו את העניינים הבינלאומיים תנהל ממשלה עולמית.

לא ניתן לשמור על שלום עולמי באמצעות אַמנות, דיפלומטיה, מדיניות חוץ, בריתות, איזוני כוח, או כל להטוט מזדמן אחר במסגרת הריבונות של הלאומיות. מה שנדרש הוא לחוקק חוק עולמי אשר יוכל להיאכף על-ידי ממשלה עולמית – ריבונות כלל האנושות.

היחיד ייחנה מחירות נרחבת הרבה יותר תחת ממשלה עולמית. כיום, אזרחיהן של המעצמות הגדולות ממוסים, מוסדרים ונשלטים באופן מדכא-כמעט; והרבה מן ההתערבות הזו בחירויות

מסמך 134

הפרט הנהוגה בהווה תיעלם בשעה שהממשלות הלאומיות תסכמנה להפקיד את ריבונותן באשר ליחסים הבינלאומיים בידיה של ממשלה עולמית.

תחת ממשלה עולמית, קבוצות לאומיות תזכינה להזדמנות של ממש ליהנות מחירויות הפרט אשר בדמוקרטיה אמיתית, וכן אפשרות לממש אותן הלכה למעשה. ייסתם הגולל על רעיון ההגדרה העצמית המופרך. עם הוויסות העולמי של הכספים והסחר, ישרור עידן חדש של שלום חובק עולם. במהרה תוכל להתפתח שפה עולמית, ועדיין נותרת לפחות תקווה מסוימת כי ביום מן הימים תשרור דת עולמית – או לפחות דתות בעלות נקודת השקפה עולמית.

ביטחון קולקטיבי אף-פעם לא יאפשר שלום, בטרם הקולקטיב יכלול את כלל האנושות.

הריבונות הפוליטית של ממשל ייצוגי של כלל האנושות ישכין שלום בר-קיימא על-פני האדמה, והאחוזה הרוחנית של בני האדם תבטיח לנצח את הרצון הטוב בין כלל בני האדם. ואין בנמצא כל דרך אחרת להשכין שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים.

~ ~ ~

לאחר מותו של צימבויטון, בניו התקשו עד מאוד לשמור על שלום בפקולטה. ההשלכות של מה שלימד ישוע היו עשויות להיות נרחבות הרבה יותר אילו המורים הנוצריים, אשר הצטרפו לפקולטה באורמיה בשלב מאוחר יותר, היו מציגים יותר חוכמה ונוהגים ביתר סובלנות.

בנו בכורו של צימבויטון פנה לעזרתו של אבנר בעמק, אך למרבה הצער אבנר בחר במורים אשר התבררו כבלתי-גמישים וכבלתי-מתפשרים. מורים אלו ביקשו להשליט את דתם על יתר מערכות האמונה. הם מעולם לא חשדו כי ההרצאות שהעביר מוביל השיירה, אשר אליהן התייחסו לעיתים תכופות, הגיעו מפי לא אחר מאשר ישוע עצמו.

ככל שגבר הבלבול בפקולטה, כך הסירו שלושת האחים את תמיכתם הפיננסית ממנה, והיא נסגרה כעבור חמש שנים. מאוחר יותר היא נפתחה מחדש כמקדש מיתראי ולבסוף נשרפה כליל בזמן אחת מן החגיגות האורגזמיות שלהם.

7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה)

כאשר שב ישוע ממסעו לים הכספי, הוא ידע כי ימי המסעות שלו בעולם קרובים לסיומם. הוא נסע רק פעם אחת נוספת אל מחוץ לפלשתינה, לסוריה. לאחר ביקור קצר בכפר נחום, הלך לביקור בן מספר ימים בנצרת. במחצית חודש אפריל הוא יצא מנצרת לעבר צור. משם הוא המשיך צפונה אל צידון, ושם שהה במשך מספר ימים. אך פניו היו מועדות לאנטיוכיה.

זו השנה שבה נדד ישוע לבדו בפלשתינה ובסוריה. במהלך השנה הזו הוא נודע בכמה וכמה שמות באזורי הארץ השונים: הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק והמורה מאלכסנדריה.

באנטיוכיה חי בן האדם במשך יותר מחודשיים. שם הוא עבד, התבונן, למד, פגש, סעד, וכל העת למד כיצד חי האדם, כיצד הוא חושב, מרגיש ומגיב לסביבת הקיום האנושית. במשך שלושה שבועות מתוך התקופה הזאת הוא עבד כתופר אוהלים. באנטיוכיה הוא שהה יותר מאשר בכל מקום אחר במהלך המסע זה. עשר שנים מאוחר יותר, כאשר הטיף השליח פאולוס באנטיוכיה ושמע את מאזיניו מדברים על הדוקטרינות של הסופר מדמשק, הוא כלל לא שיער שתלמידיו שמעו את קולו של המאסטר עצמו מלמד.

מאנטיכיה ישוע ירד דרומה לאורך החוף עד לקיסריה, שם שהה במשך מספר שבועות, ומשם המשיך לאורך החוף עד ליפו. מיפו הוא פנה דרך פנים הארץ אל יבנה, אשדוד ועזה. מעזה הוא הלך בשביל הפנימי אל באר-שבע ושם שהה במשך שבוע.

אז יצא ישוע למסעו האחרון כיחיד בלב לבה של פלשתינה, מסע אשר החל בבאר-שבע בדרום והסתיים בדרך שבצפון. במסע הזה צפונה הוא עצר בחברון, בבית לחם (שם ראה את מקום הולדתו), בירושלים (הוא לא ביקר בבית עניא), בבארות, לבונה, שיחר, שכם, שומרון, גבע, עין-גנים, עין דור ומדון; הוא עבר דרך מגדל וכפר נחום והמשיך צפונה; עבר ממזרח למימי המרום ודרך קראטה לדן, או קיסריה-פיליפי.

כעת הוביל מכוון המחשבה את ישוע הלאה מיישובי האדם, מעלה אל הר החרמון, על-מנת שיוכל לסיים את משימת כיבוש דעתו האנושית ולהשלים את משימת ההגעה להקדשתו השלמה לשארית עבודת חייו על-פני האדמה.

הייתה זו אחת מן התקופות הבלתי-שגרתיות ויוצאות-הדופן ביותר בחייו הארציים של המאסטר באורנטיה. תקופה אחרת ודומה לה מאוד הייתה החוויה אשר עבר בגפו, בגבעות שליד פלה לאחר טבילתו. תקופת ההתבודדות הזו בהר החרמון סימנה את סיום הקריירה האנושית-גרידא שלו, כלומר, את סיומה הטכני של משימת המתת האנושית שלו; זאת בעוד שתקופת ההתבודדות המאוחרת יותר סימנה את תחילת החלק האלוהי יותר במשימת המתת. וישוע חי בגפו עם האל במשך שישה שבועות על מורדות הר החרמון.

8. השהות בהר החרמון

לאחר ששהה זמן-מה בסביבת קיסריה-פיליפי, הכין ישוע את הצידה, השיג בהמת משא וסיכם דברים עם נער בשם תיגלת. או אז, הוא צעד בדרך לדמשק לכפר אשר כונה לעיתים בית-ג'אן, למרגלות הר החרמון. כאן הוא מיקם את בסיסו בסמוך לאמצע חודש אוגוסט, שנת 25 לספירה. הוא הותיר את הצידה בידי תיגלת והחל להעפיל בשיפולים הצחיחים של ההר. ביום הראשון נלווה תיגלת לישוע במעלה ההר אל נקודה נבחרת בגובה של כ-1,800 מטרים מעל לפני הים, שם הם בנו מיכל עשוי אבן שבו נדרש תיגלת להפקיד מזון פעמיים בשבוע.

ביום הראשון, מעט לאחר שעזב את תיגלת, העפיל ישוע רק קמעה במעלה ההר בטרם עצר להתפלל. בין היתר הוא ביקש מאביו לשלוח בחזרה את השרפים השומרת "להיות עם תיגלת". הוא ביקש שיותר לו להיאבק במאבק האחרון הזה שלו אך ורק באמצעות מה שקיים במציאות האנושיות. ובקשתו התקבלה. הוא צעד אל עבר המבחן הכביר כאשר עמו רק המכוון השוכן על-מנת להנחות אותו ולתמוך בו.

ישוע אכל אך מעט בעת ששהה על ההר; הוא צם מכל מזון רק למשך יום או יומיים בכל פעם. ההוויות העל-אנושיות אשר התעמתו אתו על ההר הזה, ושהן הוא נלחם ברוחו, ואשר אותן הוא ניצח בכוחו, היו אמתיות; היו אלה הארכי-אויבים שלו במערכת שטניה; הם לא היו חזיונות הדמיון הנובעים מן הגחמות האינטלקטואליות של דעתו המוחלשת של בן תמותה מורעב, אשר איננו מסוגל להבחין בין מציאות לבין שיגיונות הדעת השוגה.

ישוע בילה בהר החרמון את שלושת השבועות האחרונים של חודש אוגוסט ואת שלושת השבועות הראשונים של חודש ספטמבר. במהלך השבועות הללו הוא סיים את משימתו כבן-תמותה, זו של השגת מעגלי הבנת הדעת ושל השליטה באישיות. במהלך התקופה הזו, שבה התייחד עם אביו שבשמיים, גם מכוון המחשבה השוכן השלים את השירותים אשר הוקצו לו. הושג היעד האנושי של יצור ארצי זה. נדרש להשלים אך ורק את החלק האחרון של הכוונון שבין הדעת לבין המכוון.

לאחר יותר מחמישה שבועות רצופים של התייחדות עם אביו מפרדיס, ישוע השתכנע ובטח לחלוטין בטיבו שלו ובוודאות שיתעלה מעל לרמות החומר של ביטוי האישיות בזמן ובמרחב. הוא האמין באמונה שלמה בטיבו האלוהי, ולא היסס לטעון לעליונות טיבו האלוהי על-פני טיבו האנושי.

לקראת סוף השהות על ההר ביקש ישוע מאביו רשות להיפגש עם אויביו בשטניה כבן האדם, כישוע בן-יוסף. בקשה זו אושרה. הפיתוי הגדול, המשפט של היקום, אירע במהלך השבוע האחרון לשהות בהר החרמון. שטן (אשר ייצג את לוציפר) והנסיך הפלנטארי המורד, קליגאסטיה, נפגשו עם ישוע והיו גלויים לחלוטין לעיניו. ו"פיתוי" זה – ניצחונה הסופי של הנאמנות האנושית אל מול דברי הסילופין של האישיות המורדות – לא היה קשור למזון, לגגות של מקדשים או לפעולות מתיימרות. הוא לא נגע לממלכות העולם הזה, אלא לריבונות של יקום כביר ורב-הוד. הסמליות אשר נרשמה בכתביכם כוונה לעידנים המפגרים שבהם חשב העולם באופן ילדותי. וראוי שהדורות הבאים יבינו לאיזה מאבק כביר נדרש בן האדם, מאבק שאותו צלח באותו יום רב מאורעות בהר החרמון.

ולהצעות ולהצעות-שכנגד הרבות, אשר הציעו שליחיו של לוציפר, ענה ישוע רק כך: "מי יתן וישרור רצונו של אבי מפרדיס. ואתה, בני המורד, הנני מפקיד אותך לשיפוטם האלוהי של עתיקי היום. אני הנני אביר-בוראך; אתקשה לשפוט אותך בצדק, ואת הרחמים שלי כבר דחית. הנני מפקיד אותך למשפט השופטים של יקום גדול מזה."

לכל הפשרות והחלופות אשר הציע לוציפר, לכל מה שהציע במיוחד עבור משימת המתת, ענה ישוע רק כך: "כי יעשה רצונו של אבי בפרדיס." וכאשר הסתיים המבחן המתיש, חזרה לצד ישוע השרפים השומרת אשר נפרדה ממנו וסעדה אותו.

באחר-צהריים אחד מאוחר בקיץ, בינות לעצים ובדממה של הטבע, מיכאל מנבאדון רכש את הריבונות הבלתי-מעוררת על יקומו שלו. באותו יום הוא השלים את משימתם של הבנים הבוראים, לחיות את מלוא החיים בגוף, בדמות בשר ודם בן-תמותה, בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. ההכרזה אשר ניתנה ליקום על אודות הישג רב-משמעות זה, ניתנה רק חודשים לאחר מכן, ביום שבו הוטבל; אך כל זאת אירע לאמיתו של דבר באותו יום על ההר. וכאשר ירד ישוע משהותו בהר החרמון, יושב, לכל דבר ועניין, מרידתו של לוציפר בשטניה ופרישתו של קליגאסטיה באורנטיה. ישוע שילם את התשלום האחרון שאליו נדרש לשם השגת הריבונות ביקומו שלו, אשר כשלעצמה קובעת את מעמדם של כלל המורדים, וכן קובעת כי ניתן לטפל באופן מידי ויעיל בכל התקוממות עתידית (אם וכאשר תתרחש). בהתאם לכך, ניתן לומר שה"פיתוי הגדול" של ישוע אירע זמן-מה לפני הטבלתו, ולא מיד לאחר אותו מאורע.

בסיום שהותו זו של ישוע על ההר, בעודו יורד ממנו, הוא פגש את תיגלת העולה למקום המפגש ועמו המזון. הוא הפנה אותו חזרה ואמר רק: "תם זמן המנוחה; אני חייב לחזור אל עסקי אבי." והוא היה שקט והיה אדם שונה עד מאוד, בעת שהם הלכו חזרה לדן. בדן הוא נפרד מן הנער ונתן לו את החמור. או אז הוא המשיך דרומה באותה דרך שבה עלה, אל כפר נחום.

9. זמן ההמתנה

היה זה לקראת סוף הקיץ, סמוך ליום הכיפורים ולחג הסוכות. ישוע ערך מפגש משפחתי בכפר נחום בשבת ולמחרת יצא עם יוחנן, בנו של זבדיה, לעבר ירושלים. הם הלכו ממזרח לאגם, דרך גרש והלאה במורד עמק הירדן. ואף כי הוא שוחח מעט עם בן לווייתו בדרך, הבחין יוחנן בשינוי הגדול אשר חל בישוע.

ישוע ויוחנן עצרו ללילה בבית עניא אצל אלעזר ואחיותיו, ולמחרת מוקדם בבוקר הם יצאו לירושלים. הם בילו כמעט שלושה שבועות בעיר ובסביבותיה, או לפחות כך עשה יוחנן. ימים רבים יוחנן הלך לבדו לירושלים בעוד שישוע הלך לגבעות הסמוכות, שם התייחד רוחנית פעמים רבות עם אביו שבשמיים.

שניהם נכחו בתפילות יום הכיפורים הרציניות. יוחנן התרשם עד מאוד מטקסי אותו יום, יותר מאשר מכל יתר המועדים היהודיים, אך ישוע נותר צופה מהורהר ושקט. עבור בן האדם היה זה מופע מעורר חמלה ופתטי. הוא ראה בכל אלו בבחינת ייצוג שגוי של אופיו וטיבו של אביו שבשמיים. מעשי אותו היום נחשבו בעיניו כלעג לעובדת הצדק האלוהי ואמיתות החסד האינוסופי. הוא בער בקרבו ברצונו לתת דרור להכרזה על אודות האמת באשר לאופיו האוהב של אביו ולאופן שבו הוא עושה חסד עם היקום, אך המכוון הנאמן שלו התריע בו כי שעתו טרם הגיעה. ואולם, באותו לילה, בבית עניא, ישוע העיר מספר רב של הערות אשר הטרידו את יוחנן עד מאוד; ויוחנן מעולם לא הבין עד תום את המשמעות האמיתית של מה שאמר ישוע באותה פגישת ערב.

ישוע תכנן להישאר עם יוחנן לכל אורך השבוע של חג הסוכות. חג זה היה החופשה השנתית בפלשתינה; הייתה זו החופשה של היהודים. ואף כי ישוע לא השתתף בחגיגת האירוע, נראה לעין כי הוא נהנה וחווה שביעות רצון משמחתם ומעליותם של הצעירים והמבוגרים כאחד.

באמצע שבוע החגיגות, ולפני תום החג, ישוע עזב את יוחנן, ואמר כי ברצונו לצאת אל הגבעות ולהתייחד טוב יותר עם אביו שבפרדיס. יוחנן ביקש להצטרף אליו, אך ישוע התעקש שיישאר לחגיגות, ואמר: "לא נדרש ממך לשאת את נטל בן האדם; אך ורק השומר חייב לעמוד על משמרתו בשעה שהעיר נמה את שנתה בשלווה." ישוע לא שב לירושלים. לאחר ששהה בגפו כמעט שבוע בגבעות שליד בית עניא, הוא יצא לכפר נחום. בדרך הביתה הוא בילה יום ולילה בגפו על מורדות הגלבוע, בקרבת המקום שבו נטל המלך שאול את חייו; וכאשר הוא הגיע לכפר נחום, נדמה כי היה עליז יותר מאשר בשעה שעזב את יוחנן בירושלים.

בבוקר המחרת ניגש ישוע לארגז שבו נותרו חפציו האישיים בבית המלאכה של זבדיה. הוא לבש את הסינר והתייצב לעבודה, באומרו: "ראוי לי להישאר עסוק בשעה שאני ממתין ששעתי תגיע." והוא עבד במשך מספר חודשים נוספים לצד אחיו יעקב במספנה, עד לחודש ינואר בשנה שלאחר מכן. לאחר התקופה הזו, שבה עבד יעקב לצד ישוע – אף אם עלו בלבו ספקות אשר שיבשו את הבנתו באשר למלאכת חייו של בן האדם – הוא מעולם לא איבד לגמרי את האמונה באשר למשימתו של ישוע.

במהלך תקופת העבודה האחרונה של ישוע במספנה, הוא עסק רוב הזמן בגימור הפנימי של חלקי הסירות הגדולות יותר. הוא השקיע מאוד בכל מעשי ידיו, ונדמה כי הוא נהנה מן ההישג האנושי של השלמת מלאכה ראויה לשמה. ואף-על-פי שהוא בזבז זמן מועט על זוטות, הוא פעל בקפדנות בכל הנוגע למהות של כל דבר נתון שבו הוא עסק.

בחלוף הזמן הגיעו השמועות לכפר נחום על אודות אחד, יוחנן, אשר מטיף לבעלי התשובה ומטביל אותם בנהר הירדן. וכך הטיף יוחנן: "מלכות השמים ממשמשת ובאה; חזרו בתשובה והיטבלו." ישוע הקשיב לדיווחים הללו בעוד שיוחנן עולה לאיטו במעלה עמק הירדן, הרחק משפך הנהר הסמוך לירושלים. אך ישוע המשיך בבניית הסירות, עד אשר הגיע יוחנן לנקודה במעלה הנהר הסמוכה לפלה, בחודש ינואר של שנת 26 לספירה. אז הניח ישוע את כליו והכריז: "הנה הגיעה שעתי." ולאחר מכן הציג את עצמו בפני יוחנן לשם טבילה.

ואולם, שינוי כביר התחולל בישוע. רק מתי מעט מקרב האנשים אשר נהנו מחברתו ומסעדו, בעת שנע לאורכה ולרוחבה של הארץ, הצליחו לאחר מכן לזהות את המורה אשר הופיע בציבור כאותו

מסמך 134

אדם אשר הכירו ואהבו כיחיד פרטי בשנים עברו. והייתה סיבה לכך שאלו אשר נהנו ממנו בעבר לא הצליחו להכירו בתפקידו הציבורי המאוחר יותר, כמורה בעל סמכות. ההתמרה הזו של דעת ורוח נמשכה שנים ארוכות, והיא נחתמה במהלך השהות החשובה על הר החרמון.

טורטור